

Κοιτά στον Χριστό

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΕΝΟΡΙΑΚΩΝ ΣΥΝΑΞΕΩΝ
ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ

ΤΕΥΧΟΣ 41ο ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2007

Ο Άγιος Ίωσήφ, ο Ηγιασμένος

Ο Άγιος Ίωσήφ, ο Ηγιασμένος, πού ονομάζεται και Σαμάκος, γεννήθηκε περίπου τό 1440 μ.Χ. στό χωριό Άζωκέραμος Σητείας από εύσεβείς γονείς. Όταν έφτασε στήν κατάλληλη ηλικία, έγινε Μοναχός στήν Ίερά Μονή Παναγίας Άκρωτηριανής Τοπλοῦ Σητείας. Στή συνέχεια μόνασε στό Μονύδριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στόν Χάνδακα (σημερινό Ἡράκλειο), τό ὁποῖο βρισκόταν στήν περιοχή τοῦ κόλπου τοῦ Δερματᾶ, ἐκεῖ πού σήμερα βρίσκεται ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἦταν Μετόχι τῆς Μονῆς Τοπλοῦ. Μαθήτευσε κοντά σέ ἕναν πνευματικό πατέρα, πού τοῦ ἔμαθε ὄχι μόνο γράμματα, ἀλλά καί τά καλά καί θεάρεστα ἤθη.

Ο Ἰωσήφ μέσα σέ λίγο καιρό ζούσε ὑψηλές πνευματικές καταστάσεις καί ἀσχολιόταν μέ τήν καλλιγραφία. Ἔμαθε ὅτι ὅλα τά ἀγαθά πού υπάρχουν στή ζωή μας δέν ἀξίζουν, ἀλλά πρέπει νά ποθοῦμε τά αἰώνια ἀγαθά τοῦ οὐρανοῦ.

Όταν πέθαναν οἱ γονεῖς του, ὁ Ἰωσήφ μοίρασε τήν περιουσία πού τοῦ ἄφησαν στούς φτωχοῦς καί αὐτός περνοῦσε μόνο μέ λίγο ψωμί καί νερό καί πολλή προσευχή. Ὁ πνευματικός του πατέρας, ἀφοῦ ἔβλεπε ὅτι γινόταν ὄλο καί καλύτερος, τόν ἔκανε μοναχό καί μετά ἀπό λίγο καιρό ἱερέα.

Όταν ὁ πνευματικός του πατέρας ἀρρώστησε καί κατάλαβε ὅτι θά πεθάνει, κάλεσε τόν Ἰωσήφ καί τοῦ εἶπε νά συνεχίσει τή ζωή του ἡσυχᾶ, νά προσεύχεται, νά βοηθᾶ τούς φτωχοῦς καί ὅσους ἔχουν ἀνάγκη, καί τήν περιουσία πού θά τοῦ ἀφήσει νά τή μοιράσει σέ τρία μέρη. Τό ἕνα νά τό στείλει στό Ἅγιον Ὄρος, τό ἄλλο στό ὄρος Σινᾶ καί τό τρίτο νά τό κρατήσει γιά νά ζεῖ ὁ ἴδιος.

Όταν πέθανε ὁ πνευματικός του πατέρας, ὁ ἅγιος λυπήθηκε πολύ. Ἀφοῦ τόν ἔθαψε πῆγε στούς Ἁγίους Τόπους καί προσκύνησε. Όταν γύρισε, μοίρασε τήν περιουσία του. Μοίρασε, ὅμως, καί τό δικό του μερίδιο στούς φτωχοῦς καί αὐτός πολλές φορές δέν

είχε νά φάει. Όταν κανέννας φτωχός του ζητούσε νά τον βοηθήσει κι εκείνος δέν είχε νά του δώσει, λυπόταν. Ό Θεός πού τον έβλεπε νά λυπάται του έστελνε ψωμί για νά φάει ο ίδιος και νά δώσει και στους φτωχούς.

Κάθε φορά πού λειτουργούσε και οι πιστοί πήγαιναν τις προσφορές τους στην εκκλησία, αυτός τις μοίραζε, και πολλές φορές τις άφηνε στις πόρτες φτωχών ανθρώπων, τή νύχτα για νά μήν τον βλέπουν.

Κάποτε, όταν ήρθε ή ώρα της θείας Λειτουργίας οι πιστοί πρόσφεραν πολλές λαμπάδες και θυμιάματα αλλά καθόλου πρόσφορα. Ό επίσκοπος τον ρώτησε τί νά κάνει και ο Άγιος του είπε:

‘Ό Θεός, παιδί μου, θά μάς δώσει πρόσφορο για τή θυσία Του.

Και πραγματικά, μετά από λίγο, ο επίσκοπος βρήκε μέσα στο Ίερό όχι μόνο ένα, αλλά πολλά πρόσφορα. Άφου λειτούργησε ο Άγιος, όσα πρόσφορα έμειναν τά μοίρασε στους φτωχούς.

Σέ ηλικία πάνω από 70 χρονών αρρώστησε και πέθανε στις 22 Ίανουαρίου 1511. Η κηδεία του έγινε με μεγάλες τιμές στον Ίερό Ναό του Άγιου Ίωάννου του Θεολόγου στην πόλη του Ήρακλείου Κρήτης. Τό σώμα του έμεινε άκέραιο και ευωδίαζε. Τό τοποθέτησαν σε μία ξύλινη λάρνακα και όσοι άρρωστοι πήγαιναν νά τον προσκυνήσουν με πίστη έβρισκαν τή γιατρεία.

Τό 1669, όταν οι Τούρκοι κατέλαβαν τήν Κρήτη, οι συγγενείς του Άγιου πήραν τό λείψανό του και τό μετέφεραν στον Ίερό Ναό του Παντοκράτορος στο χωριό Γαϊτάνι στη Ζάκυνθο. Έκει σώζεται μέχρι σήμερα άκέραιο, όπως τά λείψανα των Άγιων Σπυρίδωνος, Γερασίμου, Διονυσίου, και επιτελεί πολλά θαύματα.

Η Εκκλησία μας τιμά τή μνήμη του στις 22 Ίανουαρίου.

Κατηχητικό Σχολείο

Ένορίας Κάτω Χωριού Ήράπετρας

Οι απορίες μας

Πώς έζησε τά παιδικά του χρόνια ο Χριστός;

‘Όπως μάς πληροφορεί τό Εύαγγέλιο, ο Χριστός μεγάλωσε με τήν Παναγία μητέρα Του, τήν Μαρία, και τον Ίωσήφ, στη Ναζαρέτ, πού ήταν μία μικρή πόλη πάνω στους όμορφους λόφους. Έκει έζησε μέχρι τά τριάντα του χρόνια, πού βαπτίστηκε στον Ίορδάνη ποταμό από τον Άγιο Ίωάννη τον Πρόδρομο και ξεκίνησε τή διδασκαλία και τή δημόσια δράση Του. Έως τότε ο Ίησούς έζησε ως απλός άνθρωπος. Όταν ακόμα ήταν πολύ μικρός, περνούσε τον καιρό του με τή μητέρα του και έκανε ό,τι μπορούσε για νά τήν ξεκουράσει. Σύμφωνα με τήν παράδοση, πρωί-πρωί πήγαινε μαζί της στο πηγάδι για νερό, κρατώντας μία μικρή στάμνα και έφερνε απ’ έξω ξύλα για τό φούρνο. Ό Ίησούς βοηθούσε σε

όλες τις δουλειές του σπιτιού, στο γνέψιμο του μαλλιού και στο τύλιγμα της κλωστής, στο ζύωμα και τό ψήσιμο του ψωμιού, στο καθάρισμα του σπιτιού. Η Παναγία του διηγόταν ιστορίες από τήν Άγία Γραφή και για νά τήν ευχαριστεί τις έκοβε μερικά ώριμα φρούτα της εποχής ή της έφερνε ένα μρωδάτο τριαντάφυλλο, δείχνοντάς της έτσι τήν αγάπη και τήν εύνωμοσύνη του. Τό βράδυ, όταν γύριζε ο Ίωσήφ από τό ξυλουργείο του, έτρωγαν όλοι μαζί με ευχαρίστηση ό,τι φαγητό κι αν είχαν στα πιάτα τους, χωρίς ποτέ νά ξεχάσουν νά ευχαριστήσουν τον Θεό Πατέρα τους για τήν τροφή πού τους έδινε. Άλλες φορές έλεγε τήν προσευχή ο Ίωσήφ, άλλοτε ή Μαρία, κι άλλες φορές ο Ίησούς.

Ό Ίωσήφ τον έμαθε νά γράφει και νά διαβάζει και σιγά-σιγά ο μικρός Χριστός

προχώρησε πολύ στα γράμματα και στη σοφία. Είχε γίνει τό πιο αγαπημένο παιδί σ’ όλη τήν πόλη. Έμαθε νά μελετά τήν Άγία Γραφή και διδάχθηκε τις θρησκευτικές παραδόσεις. Ενώ δέν σπούδασε σε ειδικές σχολές, γνώριζε πολύ καλά τις απόψεις των νομοδιδασκάλων, άφου ζούσε σε ιουδαϊκό περιβάλλον. Δύο φορές τήν εβδομάδα ο Ίωσήφ τον πήγαινε στη Συναγωγή, στο σπίτι δηλαδή πού μαζεύονταν οι Έβραιοι, για νά προσευχηθούν και νά ακούσουν τις εντολές του Θεού. Έκει στη Συναγωγή παρακολουθούσε με ενδιαφέρον τις συζητήσεις και άκουγε προσεκτικά τον Νόμο και τις προφητείες, μαθαίνοντας απ’ έξω όλη τήν Άγία Γραφή. Μητρική του γλώσσα ήταν μία διάλεκτος της συριακής γλώσσας, ή αραμαϊκή. Μπορούσε όμως νά δια-

βάζει και νά έρμηνεύσει τήν αρχαία έβραϊκή γλώσσα της Παλαιάς Διαθήκης και γνώριζε ίσως αρκετά καλά τήν κοινή έλληνιστική, δηλαδή τή γλώσσα πού γράφτηκε ή Καινή Διαθήκη. Τήν εποχή εκείνη κάθε παιδί μάθαινε μία τέχνη, γι’ αυτό ο Χριστός βοηθούσε τον Ίωσήφ στο ξυλουργείο νά κάνει κούνιες για τά παιδιά, αλέτρια για τους γεωργούς και σκάλες για τά σπίτια. Άργότερα, ως ξυλουργός πήγε πολλές

φορές στα περίχωρα όπως και στο Ναό των Ίεροσολύμων για προσκύνημα και απέκτησε πολλές γνώσεις και εμπειρίες από τήν καθημερινή ζωή και τή φύση.

Έκτός από τή γέννηση, τή φυγή στην Αίγυπτο, τήν περιτομή και τήν όνοματοδοσία του με τό όνομα Ίησους τήν όγδοη ήμέρα, ο Εύαγγελιστής Λουκάς περιγράφει δύο ακόμα γεγονότα από τά παιδικά χρόνια του Χριστού. Είναι ή Ύπαπαντή (έπίσκεψη, συνάντηση και υποδοχή) του Ίησού στο Ναό από τον γέροντα ιερέα Συμεών και ή επίσκεψη Του στο ναό των Ίεροσολύμων, όταν ήταν δώδεκα χρονών. Ό Ίωσήφ και ή Παναγία τον βρήκαν νά κάθεται ανάμεσα στους νομοδιδασκάλους και νά συζητά μαζί τους. Τους είπε: «Γιατί με άναζητάτε, δέν ξέρετε ότι πρέπει νά βρίσκομαι στο σπίτι του Πατέρα μου;». Μετά πήγε πάλι μαζί τους στη Ναζαρέτ. Έκει ζούσε με ύπακοή, όμως ή μητέρα του, ή Παναγία, διατηρούσε μέσα της όλα αυτά τά λόγια. Ό Εύαγγελιστής Λουκάς μάς αναφέρει ότι «ο Ίησους προέκοπτε σοφία και ήλικία και χάριτι παρά Θεώ και ανθρώποις» (Λουκ. 2,52), δηλαδή μεγάλωνε και πρόκοβε στη σοφία, και ή χάρη πού είχε εύαρεστούσε τό Θεό και τους ανθρώπους.

Ιστορίες από τήν Παλαιά Διαθήκη

Ό Δαβίδ βασιλιάς

Ό Σαούλ, όσο περνούσε ο καιρός, δέν άκουγε τον Θεό. Έγινε υπερόπτης και άλαζόνας από τις νίκες εναντίον των έχθρών των Ίσραηλιτών και έκανε ό,τι ήθελε. Τότε ο Προφήτης Σαμουήλ προφήτεψε τό τέλος της βασιλείας του και μέ εντολή του Θεού έχρισε μυστικά στη Βηθλεέμ νέο βασιλιά ένα από τους όκτώ γιούς του Ίεσσαί, τον Δαβίδ.

Ό Δαβίδ ήταν βοσκός και μετά τή χρίση του δέν άνακηρύχθηκε βασιλιάς, αλλά συνέχισε τή ζωή του ως βοσκός. Άργότερα, ανέλαβε με τήν άρπα (λύρα) του τή ψυχαγωγία του Σαούλ, ο όποιος δέν αισθανόταν καλά γιατί καταλάβαινε ότι ο Θεός τον είχε έγκαταλείψει. Μόλις ο Δαβίδ έπαιζε τήν άρπα του, ο Σαούλ άνακουφιζόταν και έφευγε ή στενοχώρια του.

Όταν οι Φιλιισταίοι έτοιμαζονταν πάλι να έπιτεθούν στους Ισραηλίτες, ο Σαούλ κάλεσε τους άνδρες του Ισραήλ να πολεμήσουν. Όλα τα αδέρφια του Δαβίδ πήγαν στον πόλεμο και ο Δαβίδ, επειδή ήταν μικρός για να γίνει στρατιώτης, έμεινε κοντά στον πατέρα του και φύλαγε τα πρόβατα. Μόλις οι Ισραηλίτες έφθασαν στα σύνορα βγήκε από το στρατόπεδο των εχθρών ένας γιγαντώσιμος πολεμιστής, ο Γολιάθ, που φορούσε βαριά πανοπλία και χάλκινη περικεφαλαία κι είχε ένα βαρύ σπαθί, ένα τεράστιο ακόντιο και μία μεγάλη ασπίδα.

Ο Γολιάθ έβγαине κάθε μέρα έξω από το στρατόπεδο και προκαλούσε τους Ισραηλίτες με φωνές: «Ποιός από σάς τολμιά να παλέψει μαζί μου; Εάν κάποιος με νικήσει, θά κερδίσετε τον πόλεμο. Αν όμως κερδίσω εγώ, έσεις θά γίνετε σκλάβοι μας». Οι άνδρες του Σαούλ φοβήθηκαν πολύ, ώσπου ο Δαβίδ, που τον είχε στείλει ο πατέρας του να μάθει πώς είναι τα αδέρφια του, πήγε στον Σαούλ και του είπε ότι θέλει να παλαίψει με τον Γολιάθ.

-Αυτό είναι αδύνατο! Έσύ είσαι πολύ νέος και όχι τόσο δυνατός και έμπειρος πολεμιστής όπως αυτός ο Φιλισταίος, του είπε ο Σαούλ.

-Όταν έβροσκα τα πρόβατα μου, έρχόταν μερικές φορές κανένα λιοντάρι ή καμιά άρκουδα και άρπαζε ένα πρόβατο. Τότε εγώ έτρεχα πίσω τους, τα σκότωνα και γλίτωνα το πρόβατο. Ο Θεός με γλίτωσε από τα νύχια του λιονταριού και της άρκουδας. Αυτός θά με γλιτώσει κι από τα χέρια του Γολιάθ, είπε ο Δαβίδ.

Τότε ο Σαούλ του είπε: «Πήγαινε, κι άς είναι ο Θεός μαζί σου!». Έδωσε στον

Δαβίδ τή δική του πανοπλία και του φόρεσε τήν περικεφαλαία του. Η πανοπλία όμως του ήταν πολύ μεγάλη και πολύ βαριά γι αυτό τήν έβγαλε. Πήγε στο ποτάμι, διάλεξε πέντε πέτρες και τίς έβαλε στο σακκούλι του. Μετά πήρε τή σφεντόνα του και πήγε στον Γολιάθ.

Πήρε μία πέτρα από τό σακκούλι του, τήν έβαλε στή σφενδόνα και τό έριξε στο κεφάλι του Γολιάθ, που έπεσε κάτω λυπόθυμος. Έτσι νίκησε τον μεγαλόσωμο και βαριά όπλισμένο Γολιάθ και οι Φιλισταίοι, που είδαν ότι σκοτώθηκε ο

ισχυρότερος από τους άνδρες τους, φοβήθηκαν και τράπηκαν άμέσως σέ φυγή. Τό κατόρθωμά του αυτό έκανε τον Δαβίδ ξακουστό και πολύ αγαπητό στον λαό, αλλά ο Σαούλ άρχισε να τον φθονεί και να τον καταδιώκει. Από τή ζήλεια του είπε ότι «αυτόν τον Δαβίδ θά τον σκοτώσω». Όμως ο γιός του Σαούλ, ο

Ιωνάθαν, που τό είχε ακούσει, προειδοποίησε τον Δαβίδ και κατάφερε να μεταπεισει τον πατέρα του ότι δέ θά κάνει κανένα κακό στον Δαβίδ. Όταν κάποτε έπαιζε τήν άρπα του, ο Σαούλ έριξε τό ακόντιό του για να καρφώσει τον Δαβίδ, ο όποιος κατάφερε να αποφύγει τό ακόντιο και καρφώθηκε στον τοίχο. Ο Δαβίδ αναγκάστηκε να φύγει από τό παλάτι και κρύφθηκε στήν έρημο. Έδωσε, βέβαια, ύπόσχεση στον Ιωνάθαν ότι θά παραμείνουν για πάντα φίλοι, ό,τι κι αν συμβεί.

Μιά μέρα ο Σαούλ ήταν στήν έρημο και μπήκε τυχαία στή σπηλιά που κρυβόταν ο Δαβίδ και οι άνδρες του. Ο Δαβίδ πήγε άθόρυβα και έκοψε κρυφά τήν άκρη από τον μανδύα του Σαούλ. Μόλις βγήκε από τή σπηλιά ο Δαβίδ πήγε στον Σαούλ και του φώναξε:

-Κοίταξε, έχω στο χέρι μου ένα κομμάτι από τον μανδύα σου. Θά μπορούσα να σέ είχα σκοτώσει, αλλά δέν τό έκανα. Με πιστεύεις τώρα ότι δέν θέλω να σου κάνω κακό; Γιατί θέλεις να μέ σκοτώσεις; Ο Σαούλ του είπε κλαίοντας ότι έχει μετανοιώσει και του ευχήθηκε να του ανταποδώσει ο Θεός τό καλό που του έκανε.

-Ξέρω καλά ότι όπωσδήποτε θά γίνεις βασιλιάς του Ισραήλ, του είπε.

Πράγματι, λίγα χρόνια άργότερα ο Σαούλ και οι τρεις γιόι του σκοτώθηκαν σέ μία μάχη με τους Φιλισταίους. Ο Δαβίδ, που τους έκλαψε πολύ, άνακηρύχθηκε και έπίσημα βασιλιάς, άρχικά τής φυλής Ιούδα και ύστερα από έπτά χρόνια όλων των φυλών του Ισραήλ. Ήταν γενναίος πολεμιστής και πέτυχε να φτιάξει ένα μεγάλο κράτος. Κατέλαβε τήν Ιερουσαλήμ από τους Χαναναίους, και τήν έκανε πρωτεύουσα του κράτους του. Στο λόφο Σιών έχτισε τό παλάτι του και μετέφερε στήν πόλη τήν Κιβωτό τής

Διαθήκης τοποθετώντας τήν σέ μία σκηνή. Προσπάθησε να κτίσει ένα μεγάλο ναό για να στεγάσει τήν Κιβωτό, αλλά ο Θεός δέν του τό επέτρεψε, γιατί ήταν ένας βασιλιάς που είχε κάνει πολέμους.

Παρά τα σφάλματα στα όποια έπεσε και για τα όποια μετανόωνε ειλικρινά, είχε μεγάλη πίστη και έμπιστευόταν τον Θεό για όλα όσα έκανε, γι αυτό ο λαός του Ισραήλ τον αγαπούσε και τον τιμούσε. Και τον καιρό που ήταν βασιλιάς δέν έπαψε να είναι μουσικός και ποιητής. Έγραψε πολλούς ύμνους για τον Θεό, τους περίφημους Ψαλμούς του Δαβίδ. Στα σαράντα χρόνια που βασίλευσε (από τό 1005 έως τό 966 π.Χ.) οι Ισραηλίτες γνώρισαν μέρες δόξας, γι αυτό και ο Θεός του ύποσχέθηκε με τον προφήτη Νάθαν ότι ή οικογένειά του και ή βασιλεία του θά στερεωθούν για πάντα, έννοώντας ότι ο Ι. Χριστός, ο αιώνιος βασιλιάς, θά κατάγεται από τήν οικογένεια του Δαβίδ.

Λαϊκοί θρηύλοι και παραδόσεις. Οι Καλικάντζαροι.

Οι καλικάντζαροι, καρκάντζαλοι, καρκατοσέλια ή παγανά είναι άερικά ή δαιμόνια τής γής, που έμφανίζονται τίς έορτές του Δωδεκαημέρου, δηλ. από

τά Χριστούγεννα έως τά Θεοφάνεια. Σύμφωνα με τήν παράδοση οι καλικάντζαροι ζούν όλο τον χρόνο κάτω από τή γή και προσπαθούν με πριόνια, τσεκούρια, μπαλτάδες και άλλα εργαλεία να κόψουν τό δέντρο που κρατά τή γή στή θέση της. Θέλουν να τό κόψουν για να δουν τή γή να γκρεμίζεται και τους ανθρώπους να ύποφέρουν. Έτσιως κάποια μέρα να τό κατάφερναν, αλλά κάθε χρόνο αφήνουν τό δέντρο μισοκομμένο για να άνέβουν πάνω στή γή τήν παραμονή των Χριστουγέννων

για να περάζουν και ν' άναστατώσουν τους ανθρώπους. Άνεβαίνουν πάνω στή γή, μέσα στα πηγάδια, τά φαράγγια και

τίς σπηλιές. Λέγεται ότι μόλις ξημερώσει κρύβονται στις στάκτες των τζακιών, γιατί φοβούνται πολύ τό φώς και βγαίνουν μόνο τή νύκτα. Είναι μικρά και ευκίνητα και μπαίνουν μέσα στα σπίτια από χαραμάδες, κλειδαρότρυπες, καμινάδες και παράθυρα. Είναι βρώμικοι, άσχημοι και ντυμένοι με κουρέλια και όλοι τους έχουν κάποιο κουσουρί. Άλλος έχει στραβό πρόσωπο, άλλος στραβό στόμα, άλλος στραβα πόδια και συνέχεια μαλώνουν μεταξύ τους. Άν αρχίσουν μία δουλειά δέν τήν τελειώ-

νουν ποτέ γιατί ό καθένας θέλει νά γίνε-
ται τό δικό του. "Αν ό ένας πεί νάί, ό άλλος
σίγουρα θά πεί όχι. Φοροϋν στά κεφάλια
τους μαντίλια σέ διάφορα χρώματα, όπως
κόκκινα, άσπρα, πράσινα καί γαλάζια. Στά
χέρια τους κρατάνε νταούλια καί βγάζουν
φωτιές από τό στόμα τους.

Μόλις φτάσουν στή γή άρχίζουν τίς
σκανδαλιές. Λερώνουν τά φαγητά μέ τά
άκάθαρτα χέρια τους, χαλάνε τά γλυκά
τών νοικοκυριών, αφήνουν άκαθαρσίες
παντοϋ, λερώνουν φρεσκοπλυμένα
ροϋχα, μαγαρίζουν τό φρεσκοαλεσμένο
αλεύρι καί γενικά άναστατώνουν τόσο
πολύ τό σπίτι πού τό κάνουν άγνωρίστο.
Δέν τούς άρέσει καθόλου ή μυρωδιά τοϋ
λιβανιοϋ. Γι' αυτό οί νοικοκυρές συνήθι-
ζαν νά καίνε λιβάνι σέ θυμιατό γιά νά τά

άπομακρύνουν από τά σπίτια τους.
"Επίσης οί γιαγιάδες δέν άφηναν τά
έγγόνια νά βγοϋν στόν δρόμο τή νύκτα,
γιατί άν συναντοϋσαν καλικάντζαρο,
μπορεί νά τά έβαζε νά χορεύουν μέχρι νά
μήν άντέχουν τά πόδια τους.

"Όμως οί σκανδαλιές καί οί τρέλες τους
τελειώνουν τήν παραμονή των Φώτων.
Οί καλικάντζαροι εξαφανίζονται μέ τόν
«Μεγάλο Άγιασμό», μόλις ό παπās
ραντίσει μέ άγιασμό τά σπίτια. Τότε έπι-
στρέφουν στά έγκατα τής γής φωνάζο-
ντας όλοι μαζί: «Φεύγετε νά φεύγουμε,
έρχεται ό τουρλόπαπας μέ τή άγιαστοϋρα
του καί μέ τή βρεχτοϋρα του, μάς έβρεξε,
μάς άγιασε καί μάς έκατέκαψε». Στο μετα-
ξύ τό δέντρο πού πριόνιζαν έχει θρέψει
καί άρχίζουν από τήν άρχή.

Προσευχή μικροϋ παιδιοϋ

Μικρέ Χριστέ, πού 'ρθες στή γή νά μάς
σώσεις,
άκου τόν πόθο τόν τρανό μεσ' στήν καρδιά μου.
Είμαι μικρό, παρακαλώ, νά μου σηκώσεις
τό βάρος, τό σταυρό τοϋ Γολγοθά μου.

Γιατί μπορείς, πού 'σαι Θεός νά μ' άπαλλά-
ξεις
άπό τό άλγος τής άρρώστειας τήν όδύνη,
γερό ως ήμουνα καί πρώτα νά μέ φτιάξεις
καί ν' άπολαύσω τή χαρά, τήν εύφροσύνη.

Ναί, πρέπει καί πιστεύω πώς θ' άκούσεις
τήν προσευχή μου, πού τή στέλνω μ' άγωνία,

είμαι μικρό καί τά παιδιά τά αγαποϋσες
καί τούς έχάριζες άπλόχερα εύτυχία.

Μικρέ Χριστέ, πού 'ρθες στή γή γιά νά μάς
σώσεις
άκου τόν πόθο τόν τρανό μεσ' στήν καρδιά μου.
Λίγη χαρά έπιθυμώ γιά νά μου δώσεις.
Τό βάλαμό Σου χύσε στήν πληγή, κι έλα
κοντά μου.

Σημείωση: Γράφτηκε από τόν δάσκαλο
Γιάννη Γ. Χρηστάκη, τά Χριστούγεννα
τοϋ 1968, γιά ένα μαθητή του, πού είχε
πρόβλημα μέ τό πόδι του.

Άκροστιχίδα

K _ _ _ _ _ 'Η πρώτη λέξη στά κάλαντα των Χριστουγέννων.
A _ _ _ _ _ 'Η τρίτη λέξη στα ίδια κάλαντα.
Λ _ _ _ _ _ "Ένα από τά δώρα των τριών Μάγων.
Η _ _ _ _ _ 'Η δεύτερη λέξη στα ίδια κάλαντα.

X _ _ _ _ _ Τήν Πρωτοχρονιά εύχόμαστε καλή...
Ρ _ _ _ _ _ 'Η γυναίκα τοϋ 'Ισαάκ.
Ο _ _ _ _ _ Τό δίνει ό νονός...
Ν _ _ _ _ _ Τό 2008 είναι ό ... χρόνος.
Ι _ _ _ _ _ Δέν μπαίνουν σ' αυτό οί γυναίκες.
Α _ _ _ _ _ Τό τέλος τής προσευχής.

Κατηχητικό Σχολείο Ένορίας Αγίας Φωτεινής Ίεράπετρας

Αινίγματα

1. Πράσινος κάμπος, κόκκινος πύργος,
μαϋροι άνθρωποι ζοϋν μέσα. Τί είναι;
2. Άγαπητό τετράποδο, τίς γάτες κυνηγά-
ει, μέ λύκους έχει πόλεμο καί τά μαντριά
φυλάει. Τί είναι;
3. Σάν κοιμάσαι έσύ, αυτό ζυπνάει καί τή
νύκτα έξω γυρνάει. Τί είναι;
4. Πάπλωμα παπλωματίζει, πάνω στή γή
χαμοκυλιέται, πίο πολλές φορές μου-
γκρίζει. Τί είναι;
5. Τί είναι αυτό πού μόλις τό πείς παύει
νά ύπάρχει.
6. Μιά βαρκούλα φορτωμένη στή σπηλί-
τσα πάει καί μπαίνει. Τί είναι;

7. Μικρή μικρή νοικοκυρά μεγάλη πίτα
κάνει. Τί είναι;
8. Χίλιοι μύριοι καλογέροι σ' ένα ράσο
τυλιγμένοι. Τί είναι;
9. Τό έχω καί τό 'χεις, άν δέν σου τό πώ
δέν τό ξέρεις. Τί είναι;
10. Σαμάρι φορά, γάιδαρος δέν είναι,
γράμματα γράφει, μά γραμματικός δέν
είναι. Τί είναι;
11. Άσπρος κάμπος, μαϋρα γίδια, χαράς
στό νιο πού τά λαλεί. Τί είναι;
12. Βούλες κόκκινες μελάni, πού έχουν
φύλλα καί κοτσάνι. Τί είναι;

Κατασκευή: Πώς φτιάχνουμε τό πρόσφορο

Υλικά (για δύο πρόσφορα): 6 φλυτζάνες αλεύρι, 1 κουταλάκι άλάτι, 2 φλυτζάνια νερό
χλιαρό, 1 1/2, φλυτζάνα προζύμι ή 20 γραμμάρια μαγιά νωπή, 2 κουταλάκια μαγιά ξερή.

Τρόπος παρασκευής: Διαλύσετε προζύμι
ή μαγιά σέ μισή φλυτζάνα χλιαρό νερό.
Ρίξτε κι άνακατέψετε μέσα σ' αυτή 2-3
κουταλιές αλεύρι. Άφήσετε τη γιά περί-
που 10 λεπτά, ώσπου να διπλασιαστεί σέ
όγκο καί νά σχηματίσει φούσκες.

"Επειτα κοσκινίστε τό αλεύρι
μέ τό άλάτι σέ μία λεκάνη
ζυμώματος καί κάντε ένα
λακκό στή μέση. Ρίξτε τή
φουσκωμένη μαγιά καί τό
ύπόλοιπο χλιαρό νερό καί
παίρνοντας τό αλεύρι,
λίγο-λίγο από τριγύρω
άκόμα, ζυμώνετε καλά ώσπου
νά επιτύχετε νά γίνει ή ζύμη
σφικτή, έλαστική καί λεία. Σκεπάσετε
την καί αφήσετε τη σέ ζεστό υγρό μέρος,
νά διπλασιαστεί σέ όγκο. Ξαναζυμώνετε
την 5 λεπτά καί χωρίστε την σέ 4 ίσα
μέρη. Πλάστε την κάθε μία ζύμη σέ
μπάλα. Βάλετε τίς δύο σέ χωριστά ταψά-
κια κι άφοϋ τίς αλευρώσετε έλαφρά,

πατήστε τις νά πλατύνουν.
Πατήστε μέ τόν ίδιο τρόπο τίς άλλες δύο
ζύμες καί τοποθετήστε τις μέσα στα
ταψάκια, άκουμπώντας τις έλαφριά
πάνω στις προηγούμενες. Άλευρώσετε
τήν επιφάνεια καί πατήστε τη
σφραγίδα, νά βουλιάζει καλά
μέσα στή ζύμη. Άφήσετε τή
σφραγίδα, νά σηκωθεί λίγο
μόνη της καί μετά βγάλτε τη
προσεκτικά. Τρυπήσετε τά
πρόσφορα μέ ένα ξύλινο
σουβλάκι, δώδεκα φορές στα
σημεία τοϋ σταυροϋ τής
σφραγίδας. Σκεπάστε τα μέ μία
βαμβακερή, έλαφρά υγρή πετσέτα,
καί αφήστε τις νά φουσκώσουν 15-20
λεπτά. Άλείψετε τα μέ λίγο νερό καί
ψηせて τα στους 220 βαθμούς 15-20
λεπτά, προσέχοντας νά μήν καοϋν.
Μόλις τά βγάλετε από τό φούρνο, σκεπά-
σετε τα μέ βαμβακερή πετσέτα καί αφή-
σετε τα νά κρυώσουν.

Αν θέλετε νά μάθετε πώς νά φτιάξετε τό πρόσφορο, καί νά έπισκεφτείτε τό σχολείο καί τήν εκδήλωση, επισκεφτείτε τό ιστολόγιο καί τήν ιστοσελίδα μας. www.katechistika.gr

Κρυπτόλεξα

Βρείτε οριζόντια, κάθετα και διαγώνια δεκαπέντε (16) ζώα.

A	Λ	E	Π	O	Υ	O	Ψ	X	A
N	P	Σ	K	Υ	Λ	O	Σ	Φ	Γ
T	X	K	Υ	K	N	O	Σ	I	E
I	I	A	O	O	Γ	O	X	Δ	Λ
Λ	A	Γ	O	Υ	Δ	A	K	I	A
O	Γ	K	P	X	Δ	Ψ	O	X	Δ
Γ	A	O	Φ	H	H	A	T	O	A
A	Λ	Υ	K	O	Σ	N	A	M	O
T	A	P	Δ	A	P	N	A	K	I
A	Λ	O	Γ	O	Π	A	Π	I	A

Ανακαλύψτε οριζόντια, κάθετα και διαγώνια είκοσιένα (21) νησιά.

Σ	K	Υ	P	O	Σ	O	X	Σ	A
K	K	E	P	K	Υ	P	A	A	N
O	N	I	A	Ω	M	Λ	O	M	T
Π	Π	A	A	Σ	H	O	I	O	I
E	O	A	Ξ	Θ	A	Σ	O	Σ	Π
Λ	X	P	T	O	O	X	Σ	O	A
O	E	I	O	M	Σ	Σ	Υ	M	P
Σ	Υ	P	O	Σ	O	Λ	Δ	M	O
Δ	H	Λ	O	Σ	X	Σ	P	Ψ	Σ
P	O	Δ	O	Σ	Υ	Ψ	A	P	A

Βρείτε έννιά λέξεις οριζόντια, κάθετα και διαγώνια που έχουν σχέση με τὰ Θεοφάνεια.

Ξ	B	A	Π	T	I	Σ	H	K	Π
B	Γ	I	Ω	A	N	N	H	Σ	P
Δ	Π	O	T	A	M	I	Φ	P	O
Π	E	P	I	Σ	T	E	P	I	Δ
Φ	Z	Δ	M	H	N	Z	B	A	P
Ω	H	A	Λ	Ξ	Σ	Θ	Δ	Δ	O
T	Θ	N	N	E	P	O	K	A	M
A	I	H	K	O	Υ	Λ	Υ	Λ	O
K	O	Σ	M	Φ	Γ	Ω	Θ	Σ	Σ

Κατηχητικό Σχολείο Ένορίας Ευαγγελισμού Θεοτόκου πόλεως Σητείας